

344

USTAWA

z dnia 16 grudnia 1972 r.

zmieniająca ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin.

Art. 1. W ustawie z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule ustawy wyraz „funkcjonariuszów” zastępuje się wyrazem „funkcjonariuszy”;

1a) art. 2—5 otrzymują brzmienie:

„Art. 2. Z tytułu zaopatrzenia emerytalnego przysługują na zasadach określonych w ustawie:

- 1) świadczenia pieniężne:
 - a) emerytura milicyjna, milicyjna renta inwalidzka lub milicyjna renta rodzinna,
 - b) dodatki do emerytury lub renty,
 - c) zasiłek pogrzebowy,
 - d) zwrot kosztów przeniesienia;
- 2) inne świadczenia i uprawnienia:
 - a) świadczenia lecznicze i położnicze,

- b) zaopatrzenie w protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze,
- c) zapewnienie pracy,
- d) przysposobienie zawodowe,
- e) prawo do mieszkania służbowego,
- f) prawo do pomocy w budownictwie mieszkaniowym ze środków własnych,
- g) prawo do umieszczenia w domu emeryta (rencisty) lub innym zakładzie pomocy społecznej.

Art. 3. 1. Użyte w ustawie określenia:

- 1) emerytura — oznacza emeryturę milicyjną,
- 2) emeryt — oznacza emeryta milicyjnego,
- 3) renta inwalidzka — oznacza milicyjną rentę inwalidzką,
- 4) rencista — oznacza rencistę milicyjnego,
- 5) renta rodzinna — oznacza milicyjną rentę rodzinną,

- 6) renta — oznacza milicyjną rentę inwalidzką i milicyjną rentę rodzinną.
2. Emerytem milicyjnym jest funkcjonariusz zwolniony ze służby w Milicji Obywatelskiej, który ma ustalone prawo do emerytury milicyjnej.
3. Rentistą milicyjnym jest funkcjonariusz zwolniony ze służby w Milicji Obywatelskiej, który ma ustalone prawo do milicyjnej renty inwalidzkiej.

Art. 4. 1. Podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi:

- 1) miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami i równowartością świadczeń w naturze — o charakterze stałym — należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym albo
- 2) przeciętne miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami i równowartością świadczeń w naturze — o charakterze stałym — z kolejnych 2 lat służby dowolnie wybranych przez zainteresowanego z okresu ostatnich 10 lat służby przed powstaniem prawa do zaopatrzenia.

2. Minister Spraw Wewnętrznych określi dodatki do uposażenia i równowartość świadczeń w naturze — o charakterze stałym — wchodzące w skład podstawy wymiaru emerytury lub renty.

Art. 5. 1. Kwota emerytury lub renty wraz z dodatkami, nie licząc dodatku rodzinnego i dodatku z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów, nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru. Nie dotyczy to kwot najniższych emerytur i rent.

2. Rada Ministrów może ustalać kwoty najniższych emerytur i rent, jak również podwyższać emerytury i renty lub podstawę ich wymiaru oraz dodatki do emerytur i rent.”;

2) art. 6—12 skreśla się;

3) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:
„Rozdział 2. Emerytura milicyjna.”;

4) art. 13—15 otrzymują brzmienie:

„Art. 13. Emerytura milicyjna przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który w dniu zwolnienia z tej służby posiada 15 lat wysługi emerytalnej, w tym co najmniej 10 lat służby w Milicji Obywatelskiej.

Art. 14. 1. Na równi ze służbą w Milicji Obywatelskiej traktuje się:

- 1) okresy służby w charakterze funkcjonariusza organów bezpieczeństwa publicznego,
- 2) czynną służbę wojskową pełnioną w Ludowym Wojsku Polskim po dniu 22 lipca 1944 r., z wyjątkiem ćwiczeń wojskowych i przeszkolenia oraz z zastrzeżeniem przewidzianym w pkt 3,
- 3) zasadniczą służbę wojskową pełnioną w Ludowym Wojsku Polskim po dniu 22 lipca 1944 r., jeżeli przyjęcie do służby w Milicji Obywatelskiej nastąpiło przed upływem 6 miesięcy od zwolnienia ze służby wojskowej,

4) okresy służby w charakterze funkcjonariusza Służby Więziennej pełnionej po dniu 22 lipca 1944 r.,

5) okresy służby w charakterze funkcjonariusza Służby Ochrony Kolei, jeżeli funkcjonariusz przeszedł bezpośrednio do służby w Milicji Obywatelskiej w terminie do dnia 1 kwietnia 1955 r.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w szczególnie uzasadnionych przypadkach może zaliczyć do wysługi emerytalnej na równi ze służbą w Milicji Obywatelskiej inne okresy zatrudnienia, pod warunkiem, że okres nieprzerwanej służby w Milicji Obywatelskiej wynosi co najmniej 5 lat.

Art. 15. 1. Funkcjonariuszowi, który posiada 10 lat służby w Milicji Obywatelskiej, zalicza się do wysługi emerytalnej okresy:

- 1) czynnej służby wojskowej pełnionej:
 - a) w Wojsku Polskim od dnia 1 listopada 1918 r.,
 - b) w polskich formacjach wojskowych za granicą w czasie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 13 lutego 1946 r.,
 - c) w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich,
 - d) w innych armiach sojuszniczych w czasie wojny 1939—1945 r.;
- 2) służby w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem, działających na obszarze Polski lub innych państw;
- 3) służby w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii;
- 4) zatrudnienia wykonywanego przed wstąpieniem do służby w Milicji Obywatelskiej;
- 5) równorzędne z okresami zatrudnienia;
- 6) zaliczalne do okresów zatrudnienia.

2. Okresy wymienione w ust. 1 pkt 2—6 zalicza się do wysługi emerytalnej według przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz według innych przepisów szczególnych.

5) po art. 15 dodaje się nowe art. 15a—15f w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. Do wysługi emerytalnej zalicza się w wymiarze dwukrotnym:

- 1) okresy służby w Milicji Obywatelskiej i w byłych organach bezpieczeństwa publicznego w czasie prowadzenia walki z bandami;
- 2) okresy służby pełnionej w czasie wojny na froncie:
 - a) w Ludowym Wojsku Polskim,
 - b) w Wojsku Polskim, w polskich formacjach wojskowych za granicą, w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i w innych armiach sojuszniczych w czasie wojny 1939—1945 r.,
 - c) w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem, działających na obszarze Polski lub innych państw

- 3) okresy służby w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii.
2. Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych określa rodzaje służby, które ze względu na szczególne właściwości lub warunki jej odbywania zalicza się do wysługi emerytalnej w wymiarze półtorakrotnym.
3. Minister Spraw Wewnętrznych określa sposób i tryb zaliczania do wysługi emerytalnej w wymiarze dwukrotnym lub półtorakrotnym okresów służby, o których mowa w ust. 1 i 2.
4. Przy ustalaniu wysługi emerytalnej stosuje się również odpowiednio zasady korzystniejszego zaliczania służby przewidziane w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

- Art. 15b. 1. Emerytura po 15 latach wysługi emerytalnej wynosi 40% podstawy, wymiaru i wzrostu za każdy następny rok wysługi o 3% tej podstawy, aż do osiągnięcia 85% podstawy wymiaru, co stanowi pełną emeryturę milicyjną.
2. Emerytura generała Milicji Obywatelskiej wynosi 85% podstawy wymiaru.
 3. Przy końcowym obliczeniu wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do sześciu miesięcy, a okres przekraczający sześć miesięcy przy wysłudze powyżej 15 lat liczy się jako pełny rok.

- Art. 15c. 1. Emerytura funkcjonariusza zwolnionego ze służby z powodu skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności albo z powodu wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby — wynosi 50% kwoty obliczonej stosownie do art. 15b.
2. Minister Spraw Wewnętrznych może w przypadkach uzasadnionych wiekiem funkcjonariusza lub innymi szczególnymi okolicznościami przyznać funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby z przyczyn określonych w ust. 1 emeryturę w wymiarze wyższym, nie przekraczającym jednak przewidzianego w art. 15b.

- Art. 15d. 1. Emeryturę w wysokości określonej w art. 15b lub w art. 15c wypłaca się emerytowi, który spełnia jeden z następujących warunków:
- 1) ukończył 55 lat życia (kobieta — 50 lat),
 - 2) posiada 30 lat wysługi emerytalnej,
 - 3) jest inwalidą.
2. Jeżeli emeryt nie spełnia żadnego z warunków określonych w ust. 1, emeryturę wypłaca się w wysokości 50% kwoty obliczonej stosownie do art. 15b lub art. 15c.
 3. Ograniczenia przewidzianego w ust. 2 nie stosuje się, jeżeli emeryt:
 - 1) jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę, mianowania, powołania lub z wyboru albo na podstawie umowy o pracę spółdzielczą, w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa obowiązującego w danym zawodzie, albo

- 2) pełni funkcje obywatelskie lub społeczne.

4. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa w drodze rozporządzenia:

- 1) inne rodzaje prac niż wymienione w ust. 3 pkt 1, w razie wykonywania których nie stosuje się ograniczenia emerytury przewidzianego w ust. 2,
- 2) funkcje obywatelskie i społeczne, w razie pełnienia których nie stosuje się ograniczenia emerytury,
- 3) inne przypadki, w których nie stosuje się tego ograniczenia.

- Art. 15e. 1. Emerytowi osiągnącemu zarobek z tytułu zatrudnienia albo dochód z innych źródeł, który wraz z emeryturą i dodatkiem za odznaczenie, jeżeli dodatek taki przysługuje, przekracza wysokość podstawy wymiaru emerytury, zmniejsza się emeryturę wraz z tym dodatkiem tak, aby łącznie z osiągniętym zarobkiem lub dochodem nie przekraczała podstawy wymiaru. Zmniejszenie to nie może przekraczać 75% emerytury obliczonej stosownie do art. 15b lub 15c.

2. Jeżeli wynagrodzenie emeryta z tytułu zatrudnienia w uspołecznionym zakładzie pracy wzrosło wskutek przejścia do wyższej grupy (stawki) wynagrodzenia lub na wyższe stanowisko w tym samym zakładzie pracy lub w jednostce nadrzędnej — do zmniejszenia emerytury przyjmuje się tylko 50% uzyskanej podwyżki wynagrodzenia.

3. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje oraz wysokość zarobków i dochodów, które nie powodują zmniejszenia emerytury stosownie do ust. 1,
- 2) zasady i sposób obliczania zmniejszenia emerytury w razie uzyskiwania przez emerytów zarobków lub dochodów.

- Art. 15f. 1. Emerytowi, który nie posiada pełnej emerytury milicyjnej, a po zwolnieniu ze służby pracował zarobkowo w uspołecznionym zakładzie pracy w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa obowiązującego w danym zawodzie, dolicza się na jego wniosek okres tego zatrudnienia do wysługi emerytalnej, jeżeli:

- 1) do wysługi tej zaliczono mu co najmniej 20 lat z tytułu służby w Milicji Obywatelskiej oraz
- 2) ukończył 55 lat życia (kobieta — 50 lat) albo stał się inwalidą.

2. Jeżeli emeryt pracował w niepełnym wymiarze czasu pracy, okresy tego zatrudnienia dolicza się do wysługi emerytalnej po odpowiednim przeliczeniu ich na okresy zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy.

3. Ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem okresu zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, następuje przy zastosowaniu zasad określonych w art. 15b i 15c po zaprzestaniu pracy.
4. W razie podjęcia przez emeryta ponownie pracy zarobkowej w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa obowiązującego w danym zawodzie, przysługuje mu emerytura w wysokości ustalonej przed doliczeniem okresu zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1.”;

6) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 3. Milicyjna renta inwalidzka.”;

7) art. 16—19 otrzymują brzmienie:

„Art. 16. 1. Milicyjna renta inwalidzka przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który stał się inwalidą z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu:

- 1) w czasie służby w Milicji Obywatelskiej albo
 - 2) w ciągu 18 miesięcy po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie służby, albo
 - 3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku ze służbą albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.
2. Za pozostający w związku ze służbą uważa się taki wypadek, który określają przepisy o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej, a okoliczności i przyczyny wypadku zostały stwierdzone w trybie w nich przewidzianym.
3. Minister Spraw Wewnętrznych ustala w porozumieniu z Ministrami Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych wykaz chorób, o których mowa w ust. 1 pkt 3.

Art. 17. 1. Ustala się trzy grupy inwalidów:

- 1) I grupa — obejmująca funkcjonariuszy, którzy wskutek naruszenia sprawności organizmu są niezdolni do służby w Milicji Obywatelskiej i do wykonywania jakiegokolwiek zatrudnienia oraz wymagają opieki innej osoby,
- 2) II grupa — obejmująca funkcjonariuszy, którzy wskutek naruszenia sprawności organizmu są niezdolni do służby w Milicji Obywatelskiej i do wykonywania jakiegokolwiek zatrudnienia, lecz nie wymagają opieki innej osoby,
- 3) III grupa — obejmująca funkcjonariuszy, którzy wskutek naruszenia sprawności organizmu zostali uznani za niezdolnych do służby w Milicji Obywa-

telskiej, ale są zdolni do wykonywania zatrudnienia przy wykorzystaniu częściowej zdolności do pracy oraz posiadanych kwalifikacji ogólnych i przygotowania zawodowego.

2. Do I lub II grupy inwalidów może być także zaliczony funkcjonariusz, który jest zdolny do wykonywania zatrudnienia, jednakże tylko w specjalnie stworzonych dla niego warunkach albo na specjalnym stanowisku pracy.

Art. 18. 1. W zależności od przyczyny powstania inwalidztwa pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej.

2. Inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, gdy powstało wskutek:

- 1) zranienia, kontuzji lub innych obrażeń doznanych w czasie wykonywania obowiązków służbowych,
- 2) wypadku pozostającego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych,
- 3) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu funkcjonariusza,
- 4) chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby,
- 5) istotnego pogorszenia stanów chorobowych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.

3. Minister Spraw Wewnętrznych ustala w porozumieniu z Ministrami Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych wykaz chorób określonych w ust. 2 pkt 4.

4. Inwalidztwo nie pozostaje w związku ze służbą, jeżeli:

- 1) powstało z innych przyczyn niż określone w ust. 2,
- 2) jest następstwem wypadku lub choroby, których wyłączną przyczyną było udowodnione przez jednostkę organizacyjną resortu spraw wewnętrznych umyślne lub rażąco niedbałe działanie albo zaniechanie funkcjonariusza naruszające obowiązujące przepisy lub rozkazy, jeżeli jego przełożeni zapewnili warunki odpowiedzialne tym przepisom i sprawowali we właściwy sposób nadzór nad ich przestrzeganiem, a funkcjonariusz posiadał potrzebne umiejętności do wykonywania określonych czynności i był należyście przeszkolony w zakresie znajomości tych przepisów,
- 3) jest następstwem wypadku, którego wyłączną przyczyną było zachowanie się funkcjonariusza spowodowane nadużyciem alkoholu,
- 4) zranienie, kontuzja, obrażenia lub choroba zostały spowodowane przez funkcjonariusza rozmyslnie.

- Art. 19.** 1. O inwalidztwie funkcjonariuszy i związku inwalidztwa ze służbą w Milicji Obywatelskiej orzekają komisje lekarskie służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
2. Komisje lekarskie określone w ust. 1 przeprowadzają również badania kontrolne inwalidów w celu ustalenia:
- 1) czy inwalidztwo nadal istnieje,
 - 2) czy nie zachodzi konieczność zaliczenia do innej grupy inwalidów.
3. Ministrowie Spraw Wewnętrznych oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określają w drodze rozporządzenia zasady i tryb orzekania o inwalidztwie funkcjonariuszy oraz kierowania inwalidów na badania kontrolne i przeprowadzania tych badań.”;
- 8) po art. 19 dodaje się nowe art. 19a—19c w brzmieniu:
- „Art. 19a. Rentę inwalidzką z tytułu inwalidztwa nie pozostającego w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej przyznaje się emerytowi na jego wniosek zamiast emerytury, jeżeli stanie się on inwalidą w innym czasie lub z innych przyczyn niż określone w art. 16.
- Art. 19b.** 1. Renta inwalidzka wynosi w procentach podstawy wymiaru:
- 1) dla inwalidów, których inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej, zaliczonych do:
 - a) I lub II grupy inwalidów — 100%,
 - b) III grupy inwalidów — 65%;
 - 2) dla inwalidów, których inwalidztwo nie pozostaje w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej, zaliczonych do:
 - a) I lub II grupy inwalidów — 65%,
 - b) III grupy inwalidów — 45%.
2. Rentę inwalidzką określoną w ust. 1 pkt 1 lit. b) i pkt 2 zwiększa się o 1% podstawy wymiaru za każdy rok wysługi emerytalnej z tytułu służby w Milicji Obywatelskiej. Zwiększenie to nie może przekraczać 10% podstawy wymiaru.
3. Renta inwalidzka generała Milicji Obywatelskiej wynosi nie mniej niż 85% podstawy wymiaru.
- Art. 19c.** Rencisie pobierającemu rentę inwalidzką z tytułu inwalidztwa III grupy, który osiąga zarobek z tytułu zatrudnienia albo dochód z innych źródeł, zmniejsza się pobieraną rentę na zasadach określonych w art. 15e.”;
- 9) tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:
„Rozdział 4. Milicyjna renta rodzinna.”;
- 10) art. 20—23 otrzymują brzmienie:
- „Art. 20. 1. Milicyjna renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny:
- 1) funkcjonariusza zmarłego:
 - a) w czasie służby albo
 - b) w ciągu 18 miesięcy po zwolnieniu ze służby, jeżeli śmierć nastąpiła wskutek chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie służby, albo
 - c) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli śmierć nastąpiła wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby;
 - 2) zmarłego emeryta lub rencisty;
 - 3) funkcjonariusza zaginionego w czasie pełnienia służby.
2. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się również do członka rodziny funkcjonariusza zwolnionego ze służby, który w dniu śmierci spełniał warunki wymagane do przyznania emerytury lub renty inwalidzkiej, chociażby prawo jego do zaopatrzenia nie zostało jeszcze ustalone.
3. Rentę rodzinną dla rodziny funkcjonariusza zaginionego wymierza się w wysokości i na zasadach przewidzianych dla rodziny po funkcjonariuszu zmarłym.
- Art. 21.** 1. Członkami rodziny uprawnionymi do renty rodzinnej są: małżonek, dzieci, wnuki, rodzeństwo i rodzice, jeżeli spełniają warunki wymagane do uzyskania tej renty.
2. Za dzieci uważa się:
- 1) dzieci własne,
 - 2) dzieci przysposobione,
 - 3) dzieci drugiego małżonka (pasierbów),
 - 4) dzieci obce wzięte na utrzymanie i wychowanie.
3. Za rodziców uważa się również ojczyma i macochę oraz osoby przysposabiające.
- Art. 22.** 1. Wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli:
- 1) wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa w wieku do 18 lat, a w razie uczęszczania do szkoły — w wieku do 20 lat, uprawnione do renty rodzinnej po zmarłym funkcjonariuszu (emerycie, rencisie), albo
 - 2) stała się inwalidką przed śmiercią funkcjonariusza (emeryta, rencisty) lub w ciągu 5 lat po jego śmierci albo przed ustaniem prawa do renty rodzinnej z tytułu wychowywania dzieci, wnuków lub rodzeństwa, albo
 - 3) ukończyła 50 lat życia przed śmiercią funkcjonariusza (emeryta, rencisty) lub w ciągu 5 lat po jego śmierci albo przed ustaniem prawa do renty rodzinnej z tytułu wychowywania dzieci, wnuków lub rodzeństwa albo z tytułu inwalidztwa.
2. Wdowiec ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli:
- 1) spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1 lub 2 albo ukończył 65 lat życia przed śmiercią żony lub w czasie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, oraz
 - 2) pozostawał na utrzymaniu żony w dniu jej śmierci.
3. Małżonek rozwiedziony albo w dniu śmierci funkcjonariusza (emeryta, rencisty) nie pozostający w nim we wspólności małżeńskiej ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli spełnia warunki określone w ust. 1 i 2 oraz jeżeli w dniu śmierci funkcjonariusza (emeryta, rencisty) miał prawo do alimentów z jego strony ustalone wyrokiem lub ugodą sądową.
4. Osoba, która zawarła związek małżeński z emerytem (rencistą), ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli spełnia warunki określone w ust. 1, a ponadto:
- 1) małżeństwo trwało co najmniej 3 lata albo
 - 2) śmierć emeryta (rencisty) nastąpiła wskutek wypadku, albo

- 3) z małżeństwa tego lub ze związku istniejącego przed zawarciem małżeństwa urodziło się dziecko.

Art. 23. 1. Wdowa, która nie spełnia warunków określonych w art. 22 ust. 1, ma prawo do renty rodzinnej przez okres jednego roku od dnia śmierci męża, jeżeli pozostawała na utrzymaniu męża w dniu jego śmierci.

2. Okres, o którym mowa w ust. 1, przedłuża się na czas uczestniczenia wdowy w zorganizowanym szkoleniu mającym na celu uzyskanie kwalifikacji do wykonywania pracy zarobkowej, nie dłużej jednak niż do 5 lat od dnia śmierci męża.”;

11) po art. 23 dodaje się nowe art. 23a—23f w brzmieniu:

„**Art. 23a. 1.** Dzieci własne, przysposobione i pasierbowie mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

- 1) są stanu wolnego,
- 2) nie przekroczyły 18 lat życia, a w razie uczęszczania do szkoły — 24 lat, albo stały się inwalidami I lub II grupy przed ukończeniem 18 lat życia lub w czasie uczęszczania do szkoły przed ukończeniem 24 lat.

2. Dzieci obce, wnuki i rodzeństwo mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

- 1) spełniają warunki określone w ust. 1;
- 2) zostały wzięte na wychowanie i utrzymanie co najmniej na jeden rok przed śmiercią funkcjonariusza (emeryta, rencisty), chyba że śmierć była następstwem wypadku;
- 3) nie mają prawa do renty po rodzicach, a gdy rodzice żyją, jeżeli:
 - a) nie mogą zapewnić im utrzymania albo
 - b) funkcjonariusz (emeryt, rencista) był ustanowiony przez sąd opiekunem tych dzieci, wnuków lub rodzeństwa.

3. Warunek pozostawania w stanie wolnym, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie jest wymagany w czasie uczęszczania do szkoły, jeżeli związek małżeński został zawarty z osobą, która w chwili jego zawarcia uczęszczała również do szkoły.

4. W razie uczęszczania do szkoły wyższej przedłuża się prawo do renty do ukończenia 25 lat życia, jeżeli ukończenie 24 lat życia przypada na ostatni lub przedostatni rok studiów.

Art. 23b. Rodzice mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli w dniu śmierci funkcjonariusza (emeryta, rencisty) pozostawali na jego utrzymaniu i spełniają warunki określone w art. 22 ust. 1 lub ust. 2 pkt 1.

Art. 23c. 1. Renta rodzinna wynosi w procentach podstawy wymiaru:

- 1) dla rodzin funkcjonariuszy, emerytów i rencistów, których śmierć pozostaje w związku ze służbą:
 - a) dla jednego członka rodziny — 60%,
 - b) dla dwóch członków rodziny — 75%,
 - c) dla trzech i więcej członków rodziny — 85%;
- 2) dla rodzin funkcjonariuszy, emerytów i rencistów, których śmierć nie pozostaje w związku ze służbą:

- a) dla jednego członka rodziny — 40%,
- b) dla dwóch członków rodziny — 50%,
- c) dla trzech i więcej członków rodziny — 60%.

2. Rentę rodzinną zwiększa się o 1% podstawy wymiaru za każdy rok wysługi emerytalnej funkcjonariusza (emeryta, rencisty) z tytułu służby w Milicji Obywatelskiej. Zwiększenie to nie może przekraczać 10% podstawy wymiaru.

3. Jeżeli uprawnioną do renty rodzinnej jest jedna lub więcej sierot zupełnych, przypadającą na nie część renty zwiększa się o 10% podstawy wymiaru.

Art. 23d. 1. Śmierć funkcjonariuszą pozostaje w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej, jeżeli funkcjonariusz zmarł z powodu okoliczności wymienionych w art. 18 ust. 2, a śmierć emeryta i rencisty, jeżeli nastąpiła wskutek choroby lub kalectwa spowodowanego tymi okolicznościami. Przepis art. 18 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

2. Związek śmierci funkcjonariusza, emeryta i rencisty ze służbą w Milicji Obywatelskiej ustala komisja lekarska służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

3. Ministrowie Spraw Wewnętrznych oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określą w drodze rozporządzenia tryb ustalania związku śmierci funkcjonariuszy, emerytów i rencistów ze służbą w Milicji Obywatelskiej.

Art. 23e. 1. Wszystkim uprawnionym członkom rodziny przysługuje jedna łączna renta rodzinna.

2. W przypadkach uzasadnionych szczególnie okolicznościami renta rodzinna może być podzielona między członków rodziny uprawnionych do renty.

Art. 23f. 1. Prawo do renty rodzinnej po funkcjonariuszu (emerycie, renciście) zmarłym bez związku ze służbą ulega zawieszeniu na czas osiągnięcia zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodów z innych źródeł na zasadach określonych w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

2. W razie zawarcia przez wdowę (wdowca) uprawnioną do renty rodzinnej związku małżeńskiego, prawo do pobierania renty rodzinnej ulega zawieszeniu na czas trwania tego małżeństwa. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli drugi małżonek pobiera jakąkolwiek emeryturę lub rentę, a do renty rodzinnej po funkcjonariuszu (emerycie, renciście) nie ma uprawnionych innych osób.

3. Prawo do renty rodzinnej dla dzieci, wnuków i rodzeństwa ulega zawieszeniu na czas korzystania przez nie ze świadczeń z funduszy publicznych w formie i w rozmiarze określonych w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

4. W razie zawieszenia prawa do renty tylko niektórym członkom rodziny, pozostałym ustala się i wypłaca rentę rodzinną w wysokości odpowiadającej ich liczbie.”;

12) tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 5. Dodatki do emerytury i rent.”;

13) art. 24—26 otrzymują brzmienie:

„Art. 24. Do emerytury i renty przysługują dodatki:

- 1) rodzinny dla:
 - a) dzieci, wnuków i rodzeństwa,
 - b) żony;
- 2) z tytułu odznaczenia orderem lub tytułem honorowym,
- 3) dla emerytów będących inwalidami,
- 4) z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów.

Art. 25. 1. Dodatek rodzinny dla dzieci, wnuków i rodzeństwa przysługuje, jeżeli spełniają one warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej, z wyjątkiem warunku przewidzianego w art. 23a ust. 2 pkt 2.

2. Dodatek rodzinny dla żony przysługuje do emerytury lub renty inwalidzkiej, jeżeli żona:

- 1) pozostaje na utrzymaniu emeryta (rencisty) oraz
- 2) spełnia jeden z następujących warunków:
 - a) wychowuje co najmniej jedno dziecko do lat 18, a w razie uczęszczania do szkoły — do lat 20, na które przysługuje dodatek do renty, lub
 - b) ukończyła 50 lat albo
 - c) jest inwalidką.

3. Dodatek rodzinny przysługuje w wysokości dodatku rodzinnego przewidzianego w przepisach o uposażeniu funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

Art. 26. 1. Osobie uprawnionej do emerytury lub renty, odznaczonej przez władzę Polski Ludowej orderem: Budowniczych Polski Ludowej, Odrodzenia Polski, Virtuti Militari, Krzyża Grunwaldu lub Sztandaru Pracy albo tytułem honorowym wymienionym w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, a także odznaczonej w okresie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 13 lutego 1946 r. orderem Virtuti Militari za zasługi w czasie wojny 1939—1945 r. — przysługuje dodatek w wysokości 25% wypłacanej emerytury lub renty bez uwzględnienia innych dodatków.

2. Jeżeli do renty rodzinnej uprawnione są dwie lub więcej osób, dodatek oblicza się od kwoty renty, jaka przysługiwałaby, gdyby do renty była uprawniona tylko jedna osoba.

3. Z tytułu odznaczenia orderami i tytułami honorowymi przysługuje tylko jeden dodatek.”;

14) po art. 26 dodaje się nowe art. 26a i 26b w brzmieniu:

„Art. 26a. 1. Emerytom, którzy są inwalidami, przysługują dodatek w wysokości 15% podstawy wymiaru emerytury, jeżeli stali się inwalidami w czasie lub z przyczyn określonych w art. 16 i nie osiągają zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł w wysokości przekraczającej minimalne wynagrodzenie za pracę najniżej zarabiających pracowników.

2. Wysokość emerytury wraz z dodatkiem, o którym mowa w ust. 1, nie może przekraczać 85% podstawy wymiaru.

Art. 26b. Osobie uprawnionej do emerytury lub renty, zaliczonej do I grupy inwalidów, przysługuje dodatek w wysokości 400 zł miesięcznie.”;

15) tytuł rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 6. Inne świadczenia pieniężne.”;

16) art. 27—30 otrzymują brzmienie:

„Art. 27. 1. Zasiłek pogrzebowy przysługuje w razie śmierci:

- 1) emeryta, rencisty i osoby pobierającej rentę rodzinną,
- 2) małżonka i rodziców emeryta (rencisty), jeżeli w chwili śmierci pozostawali na jego utrzymaniu,
- 3) dzieci, wnuków i rodzeństwa emeryta (rencisty), dla których przysługiwał dodatek rodzinny do emerytury (renty).

2. Zasiłek pogrzebowy przysługuje również w razie śmierci osoby, która nie miała jeszcze ustalonego prawa do emerytury albo renty inwalidzkiej lub rodzinnej, lecz w chwili śmierci spełniała wszystkie warunki wymagane do uzyskania i wypłaty tych świadczeń.

Art. 28. 1. Zasiłek pogrzebowy przysługuje z uwzględnieniem art. 29 w wysokości:

- 1) trzykrotnej miesięcznej emerytury albo renty inwalidzkiej lub rodzinnej wraz z dodatkami, bez dodatku rodzinnego — w razie śmierci osoby pobierającej jedno z tych świadczeń;
- 2) dwukrotnej miesięcznej emerytury lub renty inwalidzkiej wraz z dodatkami, bez dodatku rodzinnego, nie mniej jednak niż 100% podstawy wymiaru emerytury lub renty — w razie śmierci członka rodziny emeryta (rencisty).

2. W razie śmierci osoby, która nie miała ustalonego prawa do emerytury albo renty, zasiłek pogrzebowy wynosi trzykrotną kwotę miesięcznej emerytury lub renty, jaka przysługiwałaby jej wraz z dodatkami, bez dodatku rodzinnego.

3. W razie śmierci osoby pobierającej rentę rodzinną wypłacaną dla dwóch lub więcej osób, zasiłek pogrzebowy oblicza się od renty rodzinnej, jaka przysługiwałaby, gdyby do renty uprawniona była tylko jedna osoba.

4. Jeżeli emerytura (renta inwalidzka) podlega ograniczeniu lub zmniejszeniu, zasiłek pogrzebowy oblicza się od emerytury (renty inwalidzkiej) w wysokości ustalonej przed zastosowaniem tego ograniczenia lub zmniejszenia.

Art. 29. 1. Zasiłek pogrzebowy przysługuje osobie, która pokryła koszty pogrzebu.

2. W razie pokrycia kosztów pogrzebu przez małżonka, dzieci, wnuków, rodzeństwo, rodziców albo przez inną osobę, która prowadziła ze zmarłym wspólne gospodarstwo domowe, zasiłek pogrzebowy przysługuje w wysokości określonej w art. 28.

3. W razie pokrycia kosztów pogrzebu przez inne osoby niż określone w ust. 2, zasiłek pogrzebowy przysługuje w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, najwyżej jednak w wysokości określonej w art. 28.
4. W razie zbiegu prawa do zasiłku pogrzebowego przewidzianego w niniejszej ustawie z prawem do takiego zasiłku z tytułu zatrudnienia, przysługuje zasiłek wyższy, a jeżeli uprawniony pobrał zasiłek niższy — odpowiednie wyrównanie.
5. Prawo do zasiłku pogrzebowego wygasa w razie niezgłoszenia wniosku o przyznanie go w ciągu roku od dnia śmierci osoby, po której zasiłek przysługuje.

Art. 30. W razie śmierci funkcjonariusza, emeryta lub rencisty przysługuje małżonkowi oraz innym członkom jego rodziny pobierającym rentę rodzinną i w dniu jego śmierci wspólnie z nim zamieszkałym zwrot kosztów przejazdu i przewozu urzędnika domowego do dowolnie obranej miejscowości w kraju, na zasadach przewidzianych przy przeniesieniach służbowych funkcjonariuszy.”

17) rozdział 7 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 7. Inne świadczenia i uprawnienia.”

18) art. 31—34 otrzymują brzmienie:

„Art. 31. 1. Osobom uprawnionym do zaopatrzenia emerytalnego i członkom ich rodzin przysługuje bezpłatna pomoc lecznicza w służbie zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych albo bezpłatne świadczenia lecznicze i położnicze zakładów społecznych służby zdrowia.

2. Bezpłatna pomoc lecznicza na zasadach przewidzianych dla funkcjonariuszy i członków ich rodzin przysługuje:

- 1) emerytom milicyjnym i członkom ich rodzin,
- 2) rencistom, których inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, i członkom ich rodzin,
- 3) uprawnionym do renty rodzinnej członkom rodzin funkcjonariuszy zmarłych, którzy spełniali warunki wymagane do uzyskania emerytury milicyjnej albo których śmierć pozostaje w związku ze służbą,
- 4) nieuprawnionym do renty rodzinnej wdowom po funkcjonariuszach, o których mowa w pkt 3, jeżeli pozostają w stanie wolnym i wychowują dziecko zmarłego funkcjonariusza, które nie ukończyło 18 lat.

3. Członkowie rodzin emerytów i rencistów, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, zachowują uprawnienia do bezpłatnej pomocy leczniczej służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych również po śmierci emeryta lub rencisty, jeżeli są uprawnieni do renty rodzinnej albo spełniają warunki określone w ust. 2 pkt 4.

4. Prawo do bezpłatnych świadczeń leczniczych i położniczych zakładów społecznych służby zdrowia oraz do zaopatrzenia w protezy, aparaty ortopedyczne, środki pomocnicze, leki i środki opatrunkowe przysługuje:

- 1) rencistom, których inwalidztwo nie pozostaje w związku ze służbą, i członkom ich rodzin,
- 2) uprawnionym do renty rodzinnej członkom rodzin zmarłych funkcjonariuszy, emerytów i rencistów, nie wymienionych w ust. 2.

5. Funkcjonariusz, który doznał uszkodzenia zdrowia w związku ze służbą, ma prawo do bezpłatnej pomocy leczniczej zakładów społecznych służby zdrowia oraz do zaopatrzenia w protezy, aparaty ortopedyczne i środki pomocnicze dla leczenia następstw tego uszkodzenia, chociażby nie miał prawa do renty inwalidzkiej.

6. Minister Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzenia przyznać prawo do bezpłatnej pomocy leczniczej służby zdrowia wymienionym w ust. 4, a także nieuprawnionym do renty rodzinnej żonom zmarłych funkcjonariuszy oraz emerytów i rencistów — jeżeli pozostają w stanie wolnym i wychowują dziecko zmarłego, które nie ukończyło lat 18.

7. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustala w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres, zasady i tryb udzielania świadczeń określonych w ust. 4 i 5.

Art. 32. 1. Funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który nabył prawo do emerytury milicyjnej lub renty z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, przysługuje prawo do mieszkania służbowego, jednak w rozmiarze nie większym od przysługującego mu w dniu zwolnienia ze służby. Do mieszkań tych stosuje się przepisy odnoszące się do mieszkań służbowych funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej.

2. Prawo do mieszkania służbowego określone w ust. 1 przysługuje również członkom rodzin uprawnionym do renty rodzinnej po funkcjonariuszach, których śmierć pozostaje w związku ze służbą lub którzy w chwili śmierci spełniali warunki wymagane do uzyskania emerytury milicyjnej, oraz po zmarłych emerytach lub rencistach, których inwalidztwo pozostawało w związku ze służbą.

3. Prawo do mieszkania służbowego przysługuje osobom wymienionym w ust. 2 do czasu przydzielenia mieszkania zastępczego, nie krócej jednak niż na czas posiadania uprawnień do renty rodzinnej.

Art. 33. 1. Inwalidom, o których mowa w art. 16, zapewnia się pracę odpowiadającą ich sprawności fizycznej i kwalifikacjom zawodowym.

2. Właściwy organ prezydium rady narodowej na wniosek inwalidy kieruje go do pracy. Zakład pracy, do którego inwalida został skierowany, jest obowiązany zatrudnić go stosownie do sprawności fizycznej i kwalifikacji zawodowych.
3. Rozwiązanie z inwalidą umowy o pracę przez zakład pracy może nastąpić tylko po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego organu prezydium rady narodowej:
 - 1) bez wypowiedzenia — z przyczyn określonych w przepisach dotyczących rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia,
 - 2) za wypowiedzeniem — tylko z ważnych przyczyn, a w szczególności, gdy inwalida całkowicie lub w znacznym stopniu utracił zdolność do wykonywania powierzonej mu pracy lub dopuszcza się naruszenia dyscypliny pracy albo gdy następuje likwidacja zakładu pracy.
4. Zgoda właściwego organu prezydium rady narodowej nie jest wymagana do rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem na stanowisku kierowniczym, jeżeli umowę z nim zawarła instytucja nadrzędna nad zakładem pracy.
5. Zakład pracy może również rozwiązać umowę o pracę bez potrzeby uzyskania zgody właściwego organu prezydium rady narodowej, jeżeli inwalida spełnia warunki do uzyskania emerytury w myśl przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin lub do uzyskania pełnej emerytury milicyjnej.
6. W zakresie zachowania ciągłości pracy i zaliczania inwalidom skierowanym do pracy okresu służby w Milicji Obywatelskiej do okresu zatrudnienia stosuje się przepisy o służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

- Art. 34. 1. Inwalida może być na swój wniosek poddany specjalnemu leczeniu, przeszkoleniu lub usprawnieniu w ośrodku rehabilitacji w celu całkowitego lub częściowego przywrócenia zdolności do pracy albo zapobieżenia pogorszeniu stanu zdrowia.
2. Inwalidom, którzy w ciągu 12 miesięcy od dnia zwolnienia ze służby zgłosili wniosek o poddanie ich leczeniu, przeszkoleniu lub usprawnieniu w ośrodku rehabilitacji i w ciągu 3 miesięcy od dnia zakończenia tego leczenia, przeszkolenia lub usprawnienia podjęli pracę, zalicza się okresy służby w Milicji Obywatelskiej oraz okres leczenia, przeszkolenia i usprawnienia do czasu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem.”;

19) po art. 35 dodaje się nowe art. 35a—35d w brzmieniu:

„Art. 35a. W zakresie zatrudnienia inwalidów oraz specjalnego leczenia, przeszkolenia i usprawnienia stosuje się odpowiednio obowiązujące w tym zakresie przepisy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Art. 35b. Emerytom oraz rencistom, których inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, zapewnia się pomoc w budownictwie mieszkaniowym ze środków własnych na zasadach przewidzianych dla funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

- Art. 35c. 1. Osoby uprawnione do zaopatrzenia emerytalnego mogą być na swój wniosek umieszczone w domu emeryta (rencisty) lub w innym zakładzie pomocy społecznej.
2. Do osób umieszczonych w domu rencisty lub w innym zakładzie pomocy społecznej stosuje się przepisy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.
 3. Do pokrywania kosztów utrzymania osób umieszczonych w domu emeryta (rencisty) lub w innym zakładzie pomocy społecznej albo w zamkniętym zakładzie społecznym służby zdrowia lub w zakładzie szkolenia inwalidów stosuje się przepisy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Art. 35d. 1. Jeżeli funkcjonariusz, który nabył prawo do emerytury i do renty inwalidzkiej, pobiera rentę inwalidzką, przysługują mu również świadczenia niepieniężne i uprawnienia przysługujące funkcjonariuszom pobierającym emeryturę, a jeżeli pobiera emeryturę — świadczenia niepieniężne i uprawnienia przysługujące rencistom.

2. Świadczenia niepieniężne i uprawnienia przewidziane w ustawie przysługują również osobom pobierającym emeryturę lub rentę na podstawie innych przepisów, jeżeli ustalono im prawo do emerytury lub renty przewidzianej w niniejszej ustawie.”;

20) po rozdziale 7 dodaje się nowe rozdziały 7a i 7b oraz nowe art. 35e do 35z w brzmieniu:

„Rozdział 7a. Ustalanie prawa do zaopatrzenia.

Art. 35e. 1. Prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala — w formie decyzji — organ emerytalny określony przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

2. Postępowanie w sprawie ustalenia prawa do zaopatrzenia emerytalnego wszczyna się z urzędu lub na wniosek zainteresowanego.

3. Do wysługi lat nie zalicza się okresów odbywania kary pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania, chyba że funkcjonariusz tymczasowo aresztowany został uniewinniony albo postępowanie karne zostało umorzone.

4. Od decyzji organu emerytalnego w sprawie świadczeń pieniężnych przysługuje zainteresowanemu skarga do sądu ubezpieczeń społecznych.

Art. 35f. Jeżeli wydanie decyzji ulega zwłoce z powodu niemożności ustalenia wysokości świadczeń pieniężnych lub innych okoliczności, przyznaje się osobie uprawnionej stosowne zaliczki.

Art. 35g. 1. Jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń pieniężnych zostaną ujawnione nowe dowody lub okoliczności istniejące przed ustaleniem prawa do świadczeń

czeń, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, następuje ponowne ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokości.

2. Jeżeli prawo do świadczeń lub ich wysokość zostały ustalone w wyroku sądu ubezpieczeń społecznych, a zostały ujawnione nowe dowody lub okoliczności (ust. 1), organ emerytalny:

- 1) przyznaje świadczenia pieniężne lub podwyższa ich wysokość,
- 2) wstrzymuje wypłatę świadczeń w całości lub w części w razie stwierdzenia, że emeryt (rencista, osoba pobierająca rentę rodzinną) korzystał nieprawnie ze świadczeń na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów; organ emerytalny kieruje równocześnie sprawę do sądu ubezpieczeń społecznych, który ustalił prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Art. 35h. Prawo do świadczeń pieniężnych uzależnionych od inwalidztwa oraz ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli zainteresowany zostanie zaliczony do innej grupy inwalidów albo nastąpią zmiany co do związku inwalidztwa ze służbą.

Art. 35i. 1. W celu ustalenia okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość oraz na wypłatę lub wstrzymanie wypłaty świadczeń pieniężnych organ emerytalny może:

- 1) wzywać i przesłuchiwać zainteresowanych, świadków i biegłych oraz zwracać się do sądów z wnioskiem o przesłuchanie tych osób,
- 2) żądać od osób zgłaszających wnioski o świadczenia przedkładania dowodów uzasadniających prawo do świadczeń,
- 3) żądać od osób uprawnionych do świadczeń przedkładania dowodów uzasadniających dalsze istnienie prawa do świadczeń oraz zawiadamiania o okolicznościach wymienionych w decyzji w sprawie przyznania zaopatrzenia, mających wpływ na prawo do świadczeń, ich wysokość lub na wstrzymanie wypłaty świadczeń,
- 4) kierować osoby wymienione w pkt 2 i 3 do komisji lekarskich,
- 5) badać z urzędu, czy warunki do świadczeń nadal istnieją.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, obowiązane są uczynić zadość żądaniu organu emerytalnego przez zgłoszenie się na wezwanie, złożenie zeznań, przedłożenie wymaganych dowodów lub poddanie się badaniom lekarskim.

Art. 35j. 1. Prawo do świadczeń wygasa:

- 1) gdy odpadnie którykolwiek z warunków wymaganych do uzyskania świadczeń,
- 2) jeżeli osoba pobierająca świadczenia uzależnione od inwalidztwa, mimo wezwania organu emerytalnego, nie poddała się badaniu lekarskiemu bez uzasadnionych przyczyn,
- 3) w razie śmierci osoby uprawnionej.

2. Prawo emeryta lub rencisty do zaopatrzenia emerytalnego wygasa w razie ponownego

przyjęcia do służby w Milicji Obywatelskiej albo przyjęcia do służby w Służbie Więziennej lub powołania do zawodowej służby wojskowej. Po zwolnieniu z tej służby prawo do zaopatrzenia powstaje ponownie.

3. W razie ustania prawa do renty inwalidzkiej z powodu braku inwalidztwa, prawo do tej renty powstaje ponownie, jeżeli ponowne inwalidztwo powstało wskutek pogorszenia się stanu zdrowia w związku z chorobą lub kalectwem, które uzasadniały poprzednio prawo do renty.

4. Prawo do renty rodzinnej po funkcjonariuszu zaginionym wygasa z upływem terminu, w którym najwcześniej mogło nastąpić uznanie funkcjonariusza za zmarłego.

Art. 35k. Prawa do świadczeń z tytułu zaopatrzenia emerytalnego nie nabywa, a nabyte traci osoba, która wywołała przestępstwem umyślnym okoliczności uzasadniające powstanie prawa do świadczeń.

Art. 35l. Organy administracji państwowej i zakłady pracy są obowiązane udzielać organom emerytalnym resortu spraw wewnętrznych pomocy i informacji w sprawach świadczeń przewidzianych w ustawie oraz wydawać bezpłatnie na ich żądanie lub na wniosek osób zainteresowanych wszelkie dowody potrzebne do ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości.

Art. 35i. W sprawach świadczeń przewidzianych w ustawie osoby zainteresowane i organy emerytalne są zwolnione od wszelkich opłat.

Art. 35m. Minister Spraw Wewnętrznych określa w drodze rozporządzenia w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych przypadki, w których postępowanie w sprawie ustalania prawa do świadczeń wszczyna się z urzędu, tryb postępowania, właściwość organów emerytalnych oraz środki dowodowe służące do ustalania prawa do świadczeń.

Rozdział 7b. Wypłata świadczeń.

Art. 35n. 1. Emeryturę, rentę i dodatki wypłaca się:

- 1) za okres od dnia powstania prawa do zaopatrzenia emerytalnego, jeżeli jest ono ustalone z urzędu,
- 2) za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od dnia złożenia wniosku, jeżeli prawo do zaopatrzenia emerytalnego ustalone jest na wniosek zainteresowanego.

2. Emerytura lub renty oraz dodatków nie wypłaca się za okres, za który funkcjonariusz otrzymuje świadczenie pieniężne przysługujące po zwolnieniu ze służby, określone w przepisach o służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

3. Emerytura, renty i dodatki wypłaca się z góry w okresach miesięcznych.

4. Zasiłek pogrzebowy i zwrot kosztów przeniesienia wypłaca się niezwłocznie po ich przyznaniu.

5. Jeżeli warunkiem przyznania świadczenia jest przedłożenie przez osobę zainteresowaną dowodu uzasadniającego prawo do tego świadczenia, wypłaca się je za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od przedłożenia tego dowodu organowi emerytalnemu.

Art. 35o. Świadczenia pieniężne przewidziane w ustawie wypłaca właściwy do spraw rent organ Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na podstawie decyzji wydanej przez organ emerytalny, o którym mowa w art. 35e ust. 1.

Art. 35p. 1. W razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się od dnia, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub ich podwyższenia, jednakże za okres nie dłuższy:

- 1) niż 3 miesiące wstecz od dnia zgłoszenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy lub od dnia wydania decyzji z urzędu,
- 2) niż 3 lata wstecz od dnia zgłoszenia wniosku lub wydania decyzji z urzędu, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu emerytalnego.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się również w przypadkach ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości wskutek rewizji nadzwyczajnej od prawomocnego wyroku sądu, z tym że okres 3 miesięcy lub 3 lat liczy się od dnia wniesienia podania o złożenie tej rewizji.

Art. 35r. 1. Wypłatę emerytury, renty lub dodatków wstrzymuje się, jeżeli:

- 1) prawo do tych świadczeń ustalo lub wygasło albo okaże się, że nie istniało,
- 2) zajdą okoliczności powodujące zawieszenie prawa do tych świadczeń,
- 3) osoba pobierająca świadczenia albo jej opiekun lub kurator, mimo pouczenia lub żądania organu emerytalnego, nie przedłoży dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczeń.

2. Właściwy do spraw rent organ Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wstrzymuje wypłatę świadczeń, jeżeli nie mogą być one doreczone z przyczyn od niego niezależnych.

Art. 35s. 1. Wstrzymanie wypłaty świadczeń pieniężnych następuje:

- 1) od najbliższego terminu płatności, przypadającego po upływie miesiąca od dnia wydania przez organ emerytalny decyzji o wygaśnięciu prawa do zaopatrzenia z powodu ustania inwalidztwa,
- 2) od terminu płatności, w którym świadczenie nie zostało doreczone z przyczyn niezależnych od organu wypłacającego,
- 3) od najbliższego terminu płatności przypadającego po dniu wydania decyzji przez organ emerytalny — w innych przypadkach niż określone w pkt 1 i 2.

2. Jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające obniżenie wysokości świadczeń, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 pkt 1 lub 3.

3. Wypłatę świadczeń wznawia się od dnia ustania przyczyn, które spowodowały wstrzymanie wypłaty, jednak za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od dnia zgłoszenia wniosku o wznowienie wypłaty.

4. Jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło wskutek błędu organu emerytalnego, wypłatę wznawia się za czas od dnia wstrzymania, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata wstecz od dnia zgłoszenia wniosku o wznowienie wypłaty lub od wydania z urzędu decyzji o wznowieniu wypłaty.

Art. 35t. W razie zbiegu prawa do emerytury i do renty albo prawa do emerytury lub do renty przewidzianej w ustawie z prawem do emerytury lub do renty przewidzianej w innych przepisach, wypłaca się jedno z tych świadczeń, a mianowicie wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Art. 35u. 1. W razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia pieniężne, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi i dzieciom, a w razie ich braku — kolejno: wnukom, rodzicom, dziadkom i rodzeństwu. Osoby te mają prawo do dalszego prowadzenia nie ukończonego postępowania w celu ustalenia prawa do świadczeń. Przepisy art. 23e stosuje się odpowiednio.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, wypłaca się na wniosek:

- 1) małżonka lub dzieci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia, zamieszkałych z nią w dniu jej śmierci,
- 2) małżonka lub dzieci nie spełniających warunku określonego w pkt 1 albo innych członków rodziny (ust. 1), jeżeli pozostawali na utrzymaniu osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia, lub jeżeli osoba ta pozostawała na ich utrzymaniu.

3. Prawo do świadczeń, o których mowa w ust. 1, wygasa w razie niewystąpienia o nie w ciągu roku od dnia śmierci osoby, której świadczenia te przysługiwały.

Art. 35v. 1. Osoby, które pobierały świadczenia pieniężne mimo istnienia okoliczności powodujących wygaśnięcie prawa do świadczeń lub zawieszenie prawa do ich pobierania, są obowiązane do zwrotu pobranych kwot, jeżeli były pouczone przez organ emerytalny o okolicznościach, które powodują wygaśnięcie lub zawieszenie prawa do świadczeń.

2. Nie można żądać zwrotu nieprawnie pobranych kwot za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba, o której mowa w ust. 1, zawiadomiła zgodnie z pouczeniem o okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń, a mimo to świadczenia były jej nadal omyłkowo wypłacane.

3. Organ emerytalny może odstąpić od żądania zwrotu nieprawnie pobranych kwot w całości lub części, jeżeli zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności.

4. Osoba, która korzystała nieprawnie ze świadczeń na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów, obowiązana jest do zwrotu nieprawnie pobranych kwot.

Art. 35w. 1. Organ emerytalny ma prawo potrącić z należnych świadczeń pieniężnych przewidzianych w ustawie:

- 1) zaliczki wypłacone na poczet świadczeń, a w razie zbiegu prawa do dwu lub więcej świadczeń również świadczenia wypłacone od dnia, w którym nastąpił zbieg prawa do tych świadczeń,
 - 2) nieprawnie pobrane świadczenia.
2. Na pokrycie kwot wypłaconych z tytułów wymienionych w ust. 1 organ emerytalny może:
- 1) potrącić całą należność z kwoty świadczeń przysługujących za okres od dnia powstania prawa do świadczeń do dnia wydania ostatecznej decyzji przyznającej te świadczenia,
 - 2) dokonywać z wypłacanych kwot potrąceń w wysokości nie przekraczającej 20% tych świadczeń.

Art. 35x. Kwoty nieprawnie pobranych świadczeń pieniężnych, które nie mogą być potrącone w trybie art. 35w, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 35y. Świadczenia pieniężne przewidziane w ustawie mogą ulec zajęciu tylko na zaspokojenie roszczeń alimentacyjnych — w wysokości i na zasadach określonych w Kodeksie postępowania cywilnego.

Art. 35z. Minister Spraw Wewnętrznych określa w drodze rozporządzenia w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych tryb wypłaty świadczeń, zasady wstrzymania i wznowienia wypłaty świadczeń oraz zasady podziału renty rodzinnej między uprawnionych członków rodziny."

21) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. Prawo do zaopatrzenia na podstawie niniejszej ustawy nie przysługuje w razie zwolnienia funkcjonariusza ze służby z powodu skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych.”

22) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Art. 37. 1. Funkcjonariuszom zwolnionym ze służby oraz pozostałym po nich członkom rodzin, którzy nie nabywają prawa do zaopatrzenia na podstawie niniejszej ustawy, przysługuje prawo do zaopatrzenia przewidzianego w ustawie z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), jeżeli odpowiadają warunkom uzasadniającym prawo do emerytury lub renty w myśl tej ustawy.

2. Prawo do zaopatrzenia osób wymienionych w ust. 1 ustala i świadczenia pieniężne z tytułu tego zaopatrzenia wypłaca właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.”

23) po art. 37 dodaje się nowe art. 37a i 37b w brzmieniu:

„Art. 37a. 1. Funkcjonariuszom oraz członkom rodzin pozostałym po funkcjonariuszach zmarłych, którzy wskutek szczególnych okoliczności nie spełniają warunków do nabycia prawa

do zaopatrzenia przewidzianego w ustawie, Minister Spraw Wewnętrznych może przyznać wyjątkowo to zaopatrzenie oraz określić wysokość emerytury lub renty.

2. Wysokość świadczeń pieniężnych przyznanych na podstawie ust. 1 nie może przekraczać wysokości, w jakiej przysługiwałyby, gdyby osoby, którym je przyznano, spełniały warunki przewidziane w ustawie.
3. Przyznanie zaopatrzenia w trybie określonym w ust. 1 nie stwarza prawa do uprawnień przewidzianych w art. 32.
4. Członkom rodzin pozostałym po osobach zmarłych, którym przyznano emeryturę milicyjną lub milicyjną rentę inwalidzką na podstawie ust. 1, przyznaje się milicyjną rentę rodzinną, jeżeli spełniają warunki określone w ustawie.

Art. 37b. Do zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i ich rodzin stosuje się odpowiednio przepisy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin dotyczące:

- 1) wypłaty i zawieszania wypłaty świadczeń w czasie pobytu za granicą osoby do nich uprawnionej,
- 2) określenia przypadków, w jakich uważa się za spełniony warunek pozostawiania na utrzymaniu, wymagany do uzyskania niektórych świadczeń przewidzianych w ustawie,
- 3) zmniejszania i wypłacania świadczeń pieniężnych osobom pozbawionym wolności.”

Art. 2. 1. Osobom, którym przyznano renty na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70), przyznaje się z urzędu, w ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zamiast tych rent i dodatków do rent, emerytury lub odpowiednie renty wraz z dodatkami, określone w ustawie.

2. W stosunku do funkcjonariuszy zwolnionych ze służby przed dniem 1 kwietnia 1967 r. oraz członków rodzin pozostałych po funkcjonariuszach, emerytach i rencistach zmarłych przed tym dniem — podstawę wymiaru emerytur i rent oblicza się według zasad określonych w art. 4, przy zastosowaniu stawek obowiązujących w dniu 1 kwietnia 1967 r.

3. Podstawę wymiaru rent osób, o których mowa w art. 41, ustala się odpowiednio w sposób określony w ust. 2, jeżeli wypadek lub śmierć członka Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej nastąpiły przed dniem 1 kwietnia 1967 r.

4. Emerytury i renty przyznane stosownie do ust. 1 i 2 obejmują:

- 1) kwoty dodatku określonego w uchwale nr 105 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie przyznania dodatku do rent (Monitor Polski Nr 25, poz. 125),
- 2) kwoty podwyższające renty określone w zarządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 września 1963 r. w sprawie podwyższenia rent i dodatków do rent (Monitor Polski Nr 73, poz. 367),
- 3) kwoty ekwiwalentu określonego w uchwałach:
 - a) nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239),

b) nr 188 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie przejściowego dodatku mieszkaniowego dla żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej oraz dla pracujących członków ich rodzin pozostających z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym.

5. Wysokość emerytur i rent wraz z dodatkami, przyznanych na podstawie ust. 1, nie może być niższa od rent wraz z dodatkami przysługującymi na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r.

Art. 3. 1. Osobom, którym na podstawie art. 10 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) ograniczono wysokość renty za wysługę lat lub renty z tytułu inwalidztwa nie pozostającego w związku ze służbą albo zawieszono wypłatę tych rent — decyzje w sprawach wypłaty emerytury lub renty i ich wysokości organy emerytalne wydają z urzędu w ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy — z zastosowaniem art. 15e.

2. Jeżeli dla wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, niezbędne jest przedłożenie odpowiedniego dowodu przez emeryta, rencistę — organ emerytalny wzywa go do przedłożenia tego dowodu.

Art. 4. Do rencistów otrzymujących renty z tytułu inwalidztwa III grupy pozostającego w związku ze służbą, osiągających w dniu wejścia w życie ustawy zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochody z innych źródeł, do których nie miały zastosowania przepisy art. 10 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70), nie stosuje się zasad określonych w art. 15e i 19c niniejszej ustawy.

Art. 5. 1. Emerytom otrzymującym w dniu wejścia w życie ustawy dodatek do renty na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70), którzy nie są inwalidami, zachowuje się prawo do tego dodatku w dotychczasowej wysokości.

2. Dodatek wymieniony w ust. 1 przysługuje, o ile emeryt nie posiada zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł, o których mowa w art. 26a ust. 1 niniejszej ustawy.

3. Wysokość emerytury wraz z zachowanym dodatkiem nie może przekraczać 85%, a wraz z dodatkiem wymienionym w art. 26 niniejszej ustawy — 100% podstawy wymiaru.

Art. 6. Ograniczenia w zakresie wypłacania emerytury, przewidzianego w art. 15d, nie stosuje się do emerytów, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy otrzymywali renty z tytułu niepełnej wysługi lat — na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70).

Art. 7. Osoby zaliczone do I grupy inwalidów, których inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, pobierające na podstawie art. 25 ust. 5 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) rentę inwalidzką wraz z dodatkiem z tytułu posiadania orderu w wysokości przekraczającej 100% podstawy wymiaru renty — zachowują prawo do pobierania tego dodatku do renty.

Art. 8. Osobom pobierającym emeryturę lub rentę, zaliczonym do I grupy inwalidów, dodatek z tego tytułu przyznaje się na ich wniosek. Jeżeli orzeczenie o zaliczeniu do I grupy inwalidów zostało już przedłożone organowi emerytalnemu, dodatek z tego tytułu przyznaje się z urzędu.

Art. 9. Do spraw osób, które nabyły prawo do zaopatrzenia na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatel-

skiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70), a którym zaopatrzenie to nie zostało przyznane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy, z tym że świadczenia należne za okres do dnia jej wejścia w życie przyznaje się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r.

Art. 10. 1. Prawo do emerytury milicyjnej przewidzianej w niniejszej ustawie nabywają również funkcjonariusze zwolnieni ze służby w Milicji Obywatelskiej przed dniem 1 lipca 1954 r., jeżeli spełniają warunki określone w art. 13—15b.

2. Emeryturę przyznaje się funkcjonariuszom, o których mowa w ust. 1, na ich wniosek i wypłaca od dnia wejścia w życie ustawy, jednakże za okres nie dłuższy niż trzy miesiące wstecz od dnia złożenia wniosku. Za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się podstawę wymiaru określoną w art. 5, obliczoną według stawek obowiązujących w dniu 1 kwietnia 1967 r.

Art. 11. 1. Przepisów art. 13 i 16 nie stosuje się do funkcjonariuszy zwolnionych ze służby na własną prośbę, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że funkcjonariusz pobiera już zaopatrzenie na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70).

2. Przepisu art. 15c ust. 1 nie stosuje się do osób pobierających renty w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do funkcjonariuszy zwolnionych ze służby przed tym dniem z powodu skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności albo wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby.

Art. 12. 1. Zgłoszone po wejściu w życie niniejszej ustawy wnioski o rozpatrzenie spraw załatwionych odmownie prawomocnymi decyzjami na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) nie podlegają rozpatrzeniu, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 2.

2. Rozpatrzeniu na podstawie ustawy podlegają wnioski zgłoszone przez osoby, które:

- 1) nie odpowiadały warunkom wymaganym do uzyskania świadczeń na podstawie ustawy wymienionej w ust. 1, jeżeli osoby te odpowiadają warunkom do uzyskania świadczeń na podstawie niniejszej ustawy,
- 2) przedłożyły nowe dowody mające wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Art. 13. Świadczenia pieniężne w nowej wysokości ustalonej w ustawie oraz świadczenia dotychczas nie przysługujące wypłaca się za okres:

- 1) od dnia wejścia w życie ustawy, jeżeli wysokość ich organ emerytalny ustala z urzędu,
- 2) nie dłuższy niż trzy miesiące wstecz od dnia złożenia wniosku lub przedłożenia odpowiedniego dokumentu organowi emerytalnemu przez zainteresowanego, jeżeli przyznanie lub ustalenie wysokości świadczenia nie może nastąpić bez złożenia wniosku lub przedłożenia takiego dokumentu.

Art. 14. Minister Spraw Wewnętrznych ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszej ustawy z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Art. 15. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*